

POZNÁMKY Z CEST

Mé cesty se nestáčejí k Pařížím a Londýnům, je ve snách držím a na ně se těším, na lehounké přískoky do ulic, jež neunesou názvy vyslovené nahlas.

A když díl šestý z koláče snídá den, tehdy naznak uléhám, aby Nykta obsednout mě mohla, jedním tahem aby svlékla mi vědomí jak slipy v té samé hodině a minutě, kdy jsem si je jako malý spěšně navlékal, nahotu skrýváje.

Přes ty všechny chlapce natahuji se na posteli a ty mi s nepozemskou něhou zavíráš víčka, pod nimi zorničky již rozpité v hladinu líné řeky, pod nimi pohled vsáklý do petrohradské Něvy, zvedací mosty klesají, auta se rozjíždějí, jen mé cesty vedou jinudy.

Do vesty neušité přimýšlíte tucet kapes, do nich zasouváte cestovní pasy, rozhodnutí udělat si mě, v každém jiná identita, jiná uzemňující facka za paniku, již vám způsobuji v odletovém řádu do destinací vítězů.

Pokud gesty založené metropole, ponížené na smetiště lidské biozátěže, rozloží mapu člověka, ihned počnou přikládat jeho tepny k svým. Památky prospíš, ale architekt naskočí.